

RÉMUSZ-ÉNEKEK

1.

hajnalig figyelem Rémuszt az asztalnál
kicsontolja az őzbakot a hosszú körme véres
felém nyúl fülem mögé piros csíkot húz
az ajkamig elér a fogaknál megáll

bármeddig is figyelem Rémuszt
nem lesz miről beszéljünk
ujjai véresek és én fehérben vagyok

mégis közel ülök nézd csak Rémusz
nem félek a mocsoktól a nyers hús nem undorít
nézd csak Rémusz ezt a kulcscsontot
nézd a vállam a csípőm íve fehér
itt minden tiszta itt nem járt senki előtted
csak őzbakokat neveltem édesfüveken
tenyeremet nyalták az éjszakai vadak

nem ismerem a férfiakat Rémusz
te pedig néma vagy bármeddig figyellek
nem lesz miről beszéljünk
rajtam minden patyolat és csontszín
tömjént égetek zsályával fürdök
nem számolhatom
ahogy a fák évgyűrűi gyarapodnak
de ne felejtse el Rémusz
csuklómon fakulnak a rézkarikák
megöregszem én is

belém vájja hosszú körmét Rémusz
a tisztaszobája ránk zsugorodik
összeér a combunk nem félek a kosztól
nem félek a vértől a bőre érdes kéreg

a fogaknál megáll az ajkaknál elidőzhet
nem bántlak Rémusz
tenyeremet nyalták az éjszakai vadak

2.

nem megyek haza Rémusz
etesd be a halakat fölöld le a tejet
hordjanak neked tűzifát az asszonyok
add oda az édesfüveket fizetségül

a madarak elszoktak a tollakat seperd fel
a hokedlimet súrold le az ablakpárkány ragad
érdes voltam és halszagú
az édesfüveket elhordták a vadak
nem megyek haza Rémusz

nincsen semmi ott látod
a domb mögött az etetőktől balra
ahonnan jöttem már felégették
az asszonyok néha visszajárnak
beletúrni a talajba s nyöszörögni
a mellüket markolásszák
viaszpecsétetes üvegcsét ásnak a földbe

ne sajnáld őket Rémusz
adj nekik friss vizet
de égesd el a rongyokat
amivel a homlokukat törölték

tartsd tisztán ezt a házat Rémusz
sötétíts be a nap alatt minden olajos és ragad
nem lesz mindig így
elül a halszag s a bőr keménysége felenged

etetek amíg tudlak én
kemény szélű kenyeret küldök
nekünk semmi nem jut az úton

ezért dorombolunk látod
egymás gerincére hajlunk
ezek itt az ujjak ez itt a kar
az izmok emlékeznek mit hogyan kell

sötétíts be Rémusz kint olajos minden
nem kell elmenned innen sehová
etesd be a halakat fölöld le a tejet
tűzifát majd téltre hordjanak az asszonyok

3.
ha Rémusz nem jön haza éjszakára
álmomban karonülőt szoptatok
zöld szeműt madárcsontút
hártyakezei a mellemre forrnak
odakint egymást marcangolják
az éjszakai vadak

forróság van Rémusz
a gyermek lázas
nem akarom hogy lásd rád nem hasonlít
csontszín tenyerét áttetsző bőrét
feldíszítem úgy etetem
a köldökzsinórba rézkarikát fűzök
odakint éhesen sírnak
az éjszakai vadak

nincsen neked fiad Rémusz
néma vagy és makacs
agyagszín bőrdhöz kemény lábfejedhez hasonlót
nem hordhat magán senki
ha behunyom a szemem
fehér karonülők hang nélkül nevetnek ki
odakint szomjasan vinnyognak
az éjszakai vadak

és megharagudott rám Rémusz
tisztaszobáját magára zárta
én hiába várom az őzbakokat
édesfüvekkel hiába súrolom a talpam
néma az udvar néma az erdő
egymáson alszanak
az éjszakai vadak